12/09/2020

Η δύναμη της προσευχής και της Θείας Κοινωνίας

/ Γνώμες

«Μέσα σε αυτή λοιπόν την παραζάλη, ψάχνω κι εγώ όπως όλοι, να ξαναβρώ τις δικές μου σταθερές…
Από το μαγγανοπήγαδο της μνήμης ανασύρω εκείνη τη Σαρακοστή του 2002, όταν έκανα την εκπαίδευσή μου στην παιδονευρολογία στο Γ.Ν. Παίδων Πεντέλης.

- Δρ. Παναγιώτας Μάμα

Το θυμάμαι σαν σήμερα! Καθαρά Δευτέρα και εγώ να εφημερεύω και να βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέση να γεμίζω το θάλαμο 252 με δύσκολα και ανίατα περιστατικά – κάποια μάλιστα καταδικασμένα σε θάνατο ήδη από την πολύ βρεφική ηλικία…

Περνάει η Κυριακή της Ορθοδοξίας και για μένα ήταν μια μαρτυρική 1η βδομάδα των Νηστειών…
Κάθε φορά που έμπαινα στο θάλαμο κυριολεκτικά πονούσε η ψυχή μου, για τον πόνο που ήταν μαζεμένος μέσα στο θάλαμο αυτό!

Κανένας ειδικευόμενος δεν ήθελε να αναλάβει το συγκεκριμένο θάλαμο, από την συναισθηματική φόρτιση που βίωνε – τι σημασία έχει αν είμαστε ειδικοί… και οι ειδικοί είναι άνθρωποι και συμπάσχουν.
Ο κλήρος έπεσε σε μένα… «Γιατί Θεέ μου;», έλεγα!
«Τι έφταιξαν αυτά τα παιδάκια; Γιατί τόσος πόνος σε αυτούς τους γονείς;».
Κι ενώ αυτά τα ερωτήματα δεν έβρισκαν απαντήσεις, βαθιά μέσα μου, μια αδύναμη φωνή επαναλάμβανε:
«Δεν νοιάζεσαι περισσότερο για τα παιδάκια αυτά, από Εκείνον που τα δημιούργησε, τον κοινό Πατέρα μας. Η Αγάπη Του ξέρει καλύτερα…».

Ήταν αρχή της 2ης Βδομάδας των Νηστειών, όταν μπαίνοντας μέσα για επανεξέταση των παιδιών, μια μητέρα μου προσφέρει πίτσα.

Η στιχομυθία που ακολουθεί ήταν τόσο έντονη που τη θυμάμαι σαν σήμερα:
– Πάρε γιατρέ μου, από το πρωί είστε στο πάνω κάτω…
– Να με συμπαθάτε, της απαντάω, δε θα πάρω.
Αλλά μην το εκλάβετε ως απόρριψη του κεράσματος, απλά νηστεύω…
Πείτε ότι με κεράσατε και σας ευχαριστώ πολύ γι’ αυτό…
Με κοίταξε με συμπάθεια…
– **Πιστεύεις ότι υπάρχει Θεός; με ρώτησε…**
– **Φυσικά, της απάντησα, χωρίς να αφήνω αμφιβολίες.**
Σκέφτηκε λίγο και αμέσως κλείνει το κουτί της πίτσας με δύναμη, απευθυνόμενη προς τις άλλες μητέρες:
– **Αφού η γιατρός μας νηστεύει, θα νηστέψουμε όλοι μέχρι το Πάσχα!**

Είναι αλήθεια ότι η στάση της με ξάφνιασε, αλλά δεν είπα τίποτα…
Να μη σας τα πολυλογώ, οι γονείς ξεκίνησαν νηστεία και προσευχή.
Κάθε απόγευμα όλος ο θάλαμος σύσσωμος έκανε την παράκληση στην Παναγία και τον Άγιο Ραφαήλ – προστάτη του Νοσοκομείου Παίδων Πεντέλης.
Ο κοινός πόνος μετατράπηκε σε κοινή προσευχή και κοινή νηστεία!
Ο πόθος ήταν ένας: μέχρι την Ανάσταση να αναστηθούν τα παιδιά τους από τη δοκιμασία τους και να κάνουν Πάσχα στο σπίτι τους!
Πλέον δεν ήταν βαριά η ατμόσφαιρα στο θάλαμο!
Υπήρχε ελπίδα, υπήρχε μια διάχυτη χαρμολύπη, χαιρόμουν να κάθομαι μαζί τους και να παίρνω δύναμη από την προσευχή τους…
Κάθε Κυριακή ζητούσαν από τον ιερέα του νοσοκομείου να κοινωνεί τα παιδιά τους, ακόμη κι αυτά που τα πλησιάζαμε με πολλή προσοχή και αντισηψία, μήπως τους μεταφέρουμε κάποια ενδονοσοκομειακή ή άλλη λοίμωξη, γιατί ήταν ανοσοκατασταλμένα!
Ο ιερέας όμως ήταν αλλιώς… Ο ιερέας πλησίαζε και τα κοινωνούσε με Σώμα και Αίμα Χριστού, μεταγγίζοντας τους ζωήν αιώνιο!

Και όσο πλησίαζε το Μεγάλο Σάββατο… ανέλπιστα άρχισαν να υπάρχουν δείγματα βελτίωσης σε όλα τα παιδιά
– ακόμη και στα ετοιμοθάνατα, ακόμη και σε αυτά που η οδηγία ήταν «αν πάθουν ανακοπή μην ανατάξετε διότι… δεν έχει νόημα!»
– οδηγία που αρνηθήκαμε να ακολουθήσουμε –
μέχρι που τελικά το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου ο θάλαμος… ήταν άδειος!
Μ. Σάββατο πρωί έδωσα και το τελευταίο εξιτήριο! Και τελικά εκείνη η εφημερία της Ανάστασης ήταν… η πιο ήσυχη εφημερία της ζωής μου, μεταμορφούμενη σε ορόσημο και της δικής μου εσωτερικής Ανάστασης…

Πηγή: Ελένη Ουσταμπασίδου, fb